LCR
IV internacional

demà
"unim nos i demà la Internacional serà el genere humà"
Nº. 38 Preu 5 Ptes. CATALUNYA, 8 de FEBRER
LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (IV Internacional)

INICI DE CAMPANYA

Quan aquest "DEMÀ" surti al carrer, farà ja un dia que la campanya electoral haurà començat. Els carrers i les places, amb "pirulis" o sense, s'aniràn omplint de cartells de propaganda i d'anunci de mítings. Tot tendirà a recordar el 15 de Juny passat. Però res serà, res és igual: AQUESTA VEGADA ES POSSIBLE VÈNCER, AQUESTA VEGADA HEM DE GUANYAR LA UCD.

Mentres els grans partits parlen de "campanya d'hivern" i fugen dels actes multitudinaris i, pel que fà al PSC i al PSUC, intenten de tascar el fré a l'onada de vagues, els treballadors i treballadores pensen que el primer que cal fer es guanyar els convenis ara per guanyar després les eleccions. I pel que fà a nosaltres, a la LCR, intentem amb totes les nostres forces de fer real aquest desig, fugint a la vegada de les idees sobre les "campanyes d'hivern" i cercant de *fer de la campanya electoral un element de mobilització de masses*. Sabem però que això no és el 15-J, que la classe obrera i el poble vol i necessita reflexionar sobre els fruits de 20 mesos de govern de la UCD, de 20 mesos de "consens" i d'un any de pactes a l'estil de la Moncloa. Però els treballadors i treballadores no reflexionen en solitari, mentres intenten complir els ritmes i les cadèncìes imposades, mentres busquen feina o sellant el carnet d'atur, mentres, pel que fa a les dones, fan la feina domèstica o cuiden els infants. *La reflexió és també un acte col.lectiu, racional i de conjunt*. Es quelcom que es fa al centre de treball, a les assemblees, als mítings, a les concentracions i les manifestacions. *Es d'aquesta manera com la classe obrera valora la seva força i les seves possibilitats*. Com es decideix a fer l'esforç per intentar vèncer la UCD, com assumeix la necessitat de dur a l'esquerra obrera al parlament, de reforçar les opcions d'unitat i de classe. I és a través d'aquest procés articulat i de mobilització com l'evidència de la necessitat de que els partits obrers majoritaris assumeixin la responsabilitat única del govern, sense coalicions ni col.laboracions amb la dreta i la burgesia, s'obre camí.

Son aquestes les premises fonamentals en les que es basa la ñostra campanya i la demanda del vot per les candidatures de la LCR a les quatre circumscripcions de Catalunya. Perque és possible vèncer la dreta cal reforçar les alternatives de l'esquerra del moviment obrer. D'aquest reforçament depén en gran mesura la fí real dels pactes socials i del "consensus".

Joan Font

ni pactes ni consens, l'esquerra obrera al parlament

El dia 7 s'obria oficialment la campanya electoral. Es doncs arribada l'hora de les definicions clares i sense ambigüitats de les diverses alternatives. La UCD, beneficiària primera de l'usufructe dels mitjans de l'aparell estatal ens ofereix les primicies del seu programa amb el nou decret anomenat "antiterrorista", segons el qual es prohibeixen els piquets -retallant encara més el dret de vaga- i es detenen 40 candidats a Euskadi, 14 d'ells de la LKI-LCR. Al mateix temps la UCD, es situa darrera de la duresa patronal als convenis, de la intransigència de la CEOE que vol aconseguir la "flexibilització de les plantilles" (que vol dir l'acomiadament lliure) i la disminució del poder adquisitiu dels salaris. Tot això i la negativa a qualsevol reconeixement, per minçe que sigui, dels drets nacionals, és el que ens ofereixen avui els "Centristes de Catalunya", "centrant-nos" en el seu punt de mira, de la mateixa manera que van fer amb en Martí Marcó.

Pel que fa referència a "Convergència i Unió", el nou nom adoptat per en Pujol i en Trias, el model que ens ofereixen és molt similar que el d'en Suàrez. Las diferències es basen en que en lloc d'explotar-nos en castellà ho faràn amb el més polit català. Això, i la necessitat oferta de col.laboració amb els partits obrers que ja a les eleccions del 15-J foren àmpliament majoritaris a Catalunya. Malgrat les seves intencions, en Pujol es veurà obligat a lluitar contra els intents de la UCD de fer-li la competència a la seva mateixa casa per tal d'obligar-lo a ser més "convergent" amb els interessos del govern. Per altra banda, l'ERC busca robar-li uns quans vots a comarques cercant de capitalitzar el descontent envers la política de concessions a Suàrez feta per aquest partit. Però l'ERC és encara més ambiciosa. Utilitzant a fons tota la demagògia de que és possible un partit sense programa definit i oferint unes declaracions ampuloses sobre la fermesa nacionalista i la seva abstenció a la Constitució, els amics de'en Barrera i l'Arana cerquen també restar vots als socialistes. Les possibilitats de que aconsegueixin algún èxit en aquesta direcció seràn un dels fruits de les ambigüitats del nou PSC sobre la conquesta dels drets nacionals. Defensant una Constitució fortament centralista i recolzant un Estatut orfe de sobirania, els socialistes es troben amb les defenses molt baixes front l'escomesa d'una certa demagògia suposadament nacionalista com la que utilitza l'ERC, a la qual la seva mateixa feblesa i l'absència de compromisos amb una base social fortament inestable, li permet un marge molt més ampli de maniobra, que els vells cacics de la politiqueria que formen l'esencial de l'aparell d'aquest partit saben utilitzar a fons.

Els socialistes per la seva banda pateixen avui totes les contradiccions derivades de ser a la vegada "l'alternativa de poder" i fugir de la victòria electoral com fuig del foc un gat escaldat. Si en Raventos espantat el 15-J al conèixer els resultats electorals parlava d'agafar la motxila i anar-s'en a França, aquest cop no vol més sustos. En el PSC (i també al PSOE a escala d'estat) no li interesa governar segons els interesos dels treballadors i treballadores. Per això no ofereix la seva candidatura al poder sinó a la col.laboració amb la UCD (o sectors d'aquesta) dins del mateix govern. I per evitar un resultat electoral excessivament abultat no ha volgut oferir cap perspectiva de candidatura unitària dels dos grans partits obrers. I per això també vol continuar amb la política de consens al més alt nivell, malgrat les declaracions d'en Nicolas Redodo. Per si de cas això no funcionés, el Consell Federal del PSOE ha fet un programa èlectoral tan moderat que totes les mesures progressives presents en el programa del seu darrer congrés han quedat a la cuneta. A partir d'aqui resulta més fàcil de comprendre la posició de la direcció de la UGT de frenar les mobilitzacions durant aquest període, que, amb l'excusa de no espantar la dreta, cerca d'evitar que la confiança de la classe obrera en les seves pròpies forces s'expressi també a les eleccions.

El PSUC i més encara el PCE té, pel contrari, interés en augmentar la seva força electoral i parlamentària. Pero aquest interés no respón a cap mena de voluntat de vèncer la UCD i de portar a la classe obrera al govern sinó que, ben al contrari, busca de reequilibrar la relació de forces respecte dels socialistes. Es aquesta la raó fonamental del sectarisme anti-PSOE d'un bon nombre de quadres i de dirigents comunistes, que arriben fins l'aberració de declarar que ells prefereixen la UCD abans que al PSOE. Tampoc en el cas del PSUC existeix cap mena de voluntat de victòria quan es mantenen les propostes de governs de concentració a escala d'estat o d'unitat nacional en el cas de Catalunya. També pel PSUC és doncs important l'existència d'una treva electoral en el terreny de les lluites obreres, encara que es trobin agafats en la contradicció de voler utilitzar en el seu porpi benefici -i en el de la política de consens- la força obrera que signifiquen avui les CC.OO., utilitzant unes tècniques de manipulació de la direcció del sindicat que fins avui semblaven patrimoni del PSOE en relació a la UGT.

Sobre el PTE i l'ORT cal escriure ben poc. Les seves pretensions de representar a una "esquerra diferent" s'esfumen com la pols si es recorda les seves posicions sobre temes claus tals com la Constitució o el terrorisme o el mateix Estatut, coincidents quasi punt per punt amb les del PSC i el PSUC. La seva única diferenciació és el seu sectarisme sindical que els porta a cada un d'ells a montar un apèndix sindical (la CSUT i el SU) que, endemés de ser inoperants, suposa separar un sector de lluitadors i lluitadores del gros de la classe obrera organitzada avui a UGT i CC.OO.

Potser el fenòmen més curiós resulti, a Catalunya, el BEAN. Aquesta coalició formada pel BCT i el PSAN i capitanejada pel en Xirinacs es, dissortadament, l'expressió més elevada de la confusió política.

Un programa confús, absent de cap mena de referència mínimament clara sobre qüestions tant importants com la sindical o la problemàtica social i de classe, amaga una confusió voluntària sobre les solucions reals a l'opressió nacional, darrera de la qual és present una voluntat certa de buscar acords amb formacions pretesament nacionalistes com el FNC o l'ERC. La seva separació de la classe social que forma avui la majoria real dels habitants de Catalunya és un dels resultats de la seva pròpia polititca.

Pel que fà al MCC-OEC, la seva presentació en solitari obeeix a causes més profondes dissortadament que un simple sectarisme. Les posicions adoptades per aquest partit en els darrers temps troben la seva explicació en una anàlisi i unes conclusions que creuen impossible qualsevol posició ofensiva per part del moviment obrer. Que pensen que, en el període actual la única funció d'una organització revolucionària és pràcticament testimonial. Tot això unit a una postura que es nega a veure l'importància dels processos de radicalització dins la base d'UGT i dels mateixos socialistes, són les raons de fons de la seva negativa a presentar una candidatura comuna amb el nostre partit, candidatura que, segons la nostra manera de veure les coses, hagués estat un instrument preciós per reforçar el pes polític de l'esquerra del moviment obrer.

Dissortadament doncs, la unitat obrera a les eleccions no ha estat possible. La voluntat de col.laboració amb la burgesia i la UCD d'uns, l'escasa visió o el sectarisme dels altres, ho ha fet impossible. Però a les eleccions mateixes és encara possible de lluitar per la unitat, d'aixecar una alternativa que vol crear el marc polític i les condicions reals de vèncer la UCD i d'obligar a les direccions del PSC i del PSUC a cercar dins del parlament la unitat que no s'ha fet abans. Aquesta és la funció del nostre partit, de les candidatures de la LCR a aquestes eleccions. La mateixa alternativa unitària que defensem cada dia en el sí dels sindicats i de les lluites, és l'alternativa per la que la LCR combat avui. De que s'avanci en aquest camí depén el futur de les nostres reivindicacions.

J. Durán

ha de continuar. SEAT: la lluita

Després dels resultats de les votacions a SEAT sobre la vaga, una pregunta es fan tots els treballadors: qué fer ara?. 106 vots en contra semblen haver tancat la possibilitat d'una sortida victoriosa del conveni, diferent del "laudo" de misèria que vol la direcció de l'empresa. El caràcter de la votació té moltes causes, una d'elles es la no contabilització dels resultats del taller 8 (400 vots a favor, 2 abstencions i cap en contra) amb l'excusa que va ser una votació a mà alçada i no en una urna. Pero existeixen, dissortadament, més raons.

Els factors que varen condicionar el vot

En primer lloc cal constatar que la vaga indefinida era l'instrument adequat que els treballadors de SEAT teniem per fer front a una patronal que pretén mantenir a l'any 79 les mateixes condicions de sou i de jornada que en l'any anterior. Encara que l'eficàcia d'aquesta alternativa hagués estat més gran al començament del conveni, amb la moral alta i sense el desgast produït pels intervals entre vaga i vaga, sobre tot entre la darrera del dia 23 i la prevista del dia 5. La posició de les direccions de CC.OO. i d'UGT ha estat contrària del del primer dia a aquesta alternativa, amb tota mena d'argument demagògics. Després, quan es van manifestar favorables a iniciar la vaga el dia 5 res no van fer per superar la desconfiança de sectors molt amplis de treballadors sobre la seva voluntat real de conduir la lluita fins a la fí. A Landaben (Nabarra) i a Martorell aquesta desconfiança dels treballadors en les direccions sindicals, i el desgast han estat els factors fonamentals dels resultats negatius de la votació.

A això cal sumar-hi la manipulació mateixa dels resultats de la votació feta per un sector majoritari de la comissió deliberadora al negar-se a computar els resultats del taller 8, per que eren a mà alçada i discutits en assemblea. Una falsa idea de les legitimitats de les votacions obreres i la manca de voluntat real de lluita han estat al fons d'aquesta posició.

Què cal fer ara?

En primer lloc cal refer la unitat de tots els treballadors de SEAT, malmesa en tot aquest procès. El conjunt de centrals sindicals i els comitès d'empresa han de jugar en paper fonamental en aquesta recuperació urgent de la unitat i de la combativitat de la que és l'empresa clau de Catalunya. Aquesta és la condició no només de salvar el màxim de la nostra plataforma en el conveni, sino també –i això és molt important– per preparar-nos davant d'agresions possibles a l'estabiitat en la feina per part de l'empresa en el marc de les negociacions SEAT-FIAT. No és, contra el que opinen alguns dirigents sindicals, la defensa del poder adquisitiu del nostre sou, la causa d'una agravació de la crisi de SEAT i per tant de l'estabilitat del nostre treball. Ben al contrari, las causes cal cercar-les en l'irracionalitat d'una gestió que esta disposta a cremar 50.000 milons de pessetes en uns plans industrials que, en l'actual situació, es traduiràn no en una recuperació de SEAT sino en una crisi encara pitjor de "stocks" i sobre-producció. D'aquesta manera defensar avui les nostre reivindicaciones en el conveni és la millor garantia del nostre lloc de treball.

D.V.

els joves

Els joves volem parlar

Fins ara la veu de la Joventut Treballadora no s'ha escoltat a les Cortes i això ha succeït malgrat les promeses que els partits majoritaris van fer, de defensar amb fermesa els problemes que afecten la joventut.

Avui, gairebé dos anys després del 15-J, hem pogut veure com, ni l'atur juvenil, ni l'ensenyament obligatori i gratuït fins els 16 anys, ni els drets dels soldats, per posar alguns exemples, no han estat presents als debats de les Cortes, i tot gràcies al maleït consensus, als sopars dels hotels de cinc estrelles.

Hem pensat, pensem i pensarem que la única solució als nostres problemes, com joves i treballadors, es troba en la lluita i la mobilització qüotidiana en defensa del que ens pertany, pero també pensem que s'ha d'escoltar la veu dels treballadors, i per què no?, de la joventut a aquestes Cortes.

Són aquests els motius que ens duen a presentar-nos a les eleccions (al Congrés i al Senat) amb un programa revolucionari, per i per a la joventut (ensenyament, atur, droga, soldats, sexualitat...).

La meva candidatura al Senat (a la Càmara de les "personalitats", en llatí dels "vells") no vol treure la veu a ningú, només pretén donar-la a milions de joves que han estat obligats a callar.

Magdalena Mateo Pla
Candidata al Senat
per les JCR

Les comarques han de ser les estructures polítiques de base.

Comunicació de la Lliga Comunista Revolucionària a les Jornades sobre petits municipis i comarques deprimides

En primer lloc volem agrair l'invitació a participar en aquestes jornades que ens ha estat feta pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, i més en concret per la seva Organització del Maresme. Saludem tots els companys i companyes del PSUC i d'altres partits obrers ací presents així com al conjunt d'invitats i participants, esperant que aquests treballs siguin un element positiu en la lluita perque els homes i dones dels indrets més abandonats de Catalunya juguin el paper de protagonistes actius de la nostra història, tal i com els ací presents destijem per a tots els que vivim i treballem a la nostra terra.

La nostra exposició es limitarà a analitzar el fonament econòmic de l'empobriment progressiu d'una bona part de les nostres comarques, i a explicar en termes generals quina és la nostra alternativa. Això, per raons evidents de temps i perque pensem que engloba, en un sentit més general, el problema dels petits municipis.

Per a poder definir un projecte que aporti solucions vàlides al procés de depauperació progressiva de moltes comarques, cal que definim molt clarament quines són les causes estructurals que són a l'origen d'aquesta situació.

– L'origen de la desigualtat

El procés d'acumulació de la riquesa de Catalunya a les comarques del Barcelonès, Vallès Occidental i Oriental, Baix Llobregat, Maresme, Bages i Tarragonès en l'essencial, és el resultat natural de la dinàmica económica capitalista; és a dir, d'un procés de concentració espaial dels mitjans de producció i de la riquesa humana mesurada en força de treball. Procés que significa una depauperació del camp a favor de la ciutat, i una accentuació i polarització de les diferencies existents.

Aquesta pràctica econòmica capitalista representa l'utilització per a fins exclussivament privats de tots els mitjans econòmics i socials, des de la propietat privada del sòl i l'especulació de la terra, fins l'apropiació privada del patrimoni natural i cultural, a l'encontre del que són els veritables interessos col.lectius del poble.

A Catalunya, com a la resta de l'Estat Espanyol, aquesta pràctica s'ha vist terriblement accentuada per l'aplicació d'un determinat model de creixement i d'una pràctica administrativa centralista i corrompuda sota la dictadura franquista, que ha defensat a sang i foc, els interessos privats de la burgesia.

La nova situació democràtica i, sobretot el pes majoritari dels partits obrers a Catalunya, ens ha de permetre definir un model polític, economic i social que tingui una dinàmica totalment oposada al que són les causes actuals de la progressiva depauperació de comarques de Catalunya. Aquesta dinàmica no pot ésser altra que la de privilegiar els interesos col.lectius del poble treballador, és a dir de la majoria, per damunt dels interessos privats.

Les tasques de la Generalitat

Es en aquest sentit que la Generalitat hauria de definir un projecte descentralitzador en tots els àmbits d'actuació, que tingués com a premisa reequilibrar econòmicament al conjunt de comarques, que permetés superar progressivament les diferències existents, que fes de la solidaritat entre el camp i la ciutat una realitat recolzada sobre fortes bases materials. Cal que la Generalitat defineixi un programa de govern sobre la base d'aquest projecte, que reculli aquesta necessitat ineludible de construir Catalunya tenint en compte la situació i les necessitats de tot el poble treballador de tots els indrets del Principat.

Aquests objectius, però, no els podrem aconseguir mentre que el govern de Catalunya no sigui sobirà per a governar realment sobre totes les àrees d'actuació política i econòmica que es desenvolupen a casa nostra. En aquest sentit creiem que els poders que es reserva el govern de Madrid inclosos a la Constitució i que també queden reflexats en l'actual redactat de l'Estatut, són una primera i greu limitació.

El govern de Catalunya ha de definir, també, el paper polític, o si es vol, el poder polític que han de tenir les comarques dins de l'ordenació territorial de les nostres terres.

Per a la LCR les comarques han de ser les estructures polítiques de base de la nova Catalunya, és a dir no creiem ni convenient ni eficaç l'existència per sobre de la comarca d'un altra divisió política del territori, no creiem que les vegueries serveixin al redressament de les comarques, sinó que poden convertir-se en un tap entre els problemes d'aquestes i el govern de la Generalitat. Per tant pensem que les comarques han de relacionar-se directament amb el govern mitjançant la creació d'un instrument de poder polític comarcal que en podriem dir *Assemblees de Comarca*; constituida a partir d'una representació proporcional als habitants de cada municipi de la comarca. Aquestes Assemblees Comarcals haurien de ser autònomes en la planificació i realització tant de les activitats productives com dels serveis necessaris a la comunitat, així com donar-se els mitjans que permetin la participació de tota la població en els debats sobre els problemes i principals opcions que configurin la "vida comarcal".

Aquest funcionament politic hauria d'incloure una autonomia de cada municipi per a les qüestions que els incumbeixin a ells exclussivament. Així mateix s'hauria de facilitar l'agrupació de municipis, i les federacions de comarques si aquesta era la voluntat popular en el sentit d'agrupar esforços.

Tot aquest funcionament implicaria, a més d'una planificació conjunta de totes les conselleries de la Generalitat, l'elaboració d'un "Pressupost General de Catalunya", fet sobre la base dels pressupostos elaborats per cada comarca, a partir dels seus municipis, seguint dos criteris bàsics: d'una part una quantitat mínima per habitant, i, de l'altra, un càlcul de les necessitats reals en equipaments, serveis i infrastructura, i del seu manteniment. De la mateixa manera, les Caixes d'Estalvi –que haurien de ser posades sota control dels sindicats– haurien de donar crèdits a les institucions comarcals i locals sense cap mena d'interessos.

Sobirania per a Catalunya

Per a resumir aquests eixos que, evidentment, són molt generals, podem dir que per a nosaltres el projecte que pot solucionar la desigualtat econòmica i social existent entre les nostres comarques i, sobretot, comportar uns canvis decisius en les estructures de les comarques pobres, ha de partir d'una série de premises clases. En primer lloc que Catalunya ha de tenir una total sobirania per tal que el nostre govern pugui governar realment en el terreny polític, econòmic i social, en funció exclussiva dels interessos dels qui ací vivim i treballem; això si, dins del respecte i la fraternitat amb els altres pobles de l'Estat espanyol. Segón, el programa de govern de la Generalitat no pot ser un altre que el que situi els interessos col.lectius del poble treballador per sobre dels privats dels capitalistes: és a dir que aquest programa ha de partir de les necessitats de la immensa majoria d'homes i dones de Catalunya, d'una política de fraternitat entre el camp i la ciutat. I, en tercer lloc, cal donar a la comarca un paper principal en l'estructura política de Catalunya per tal que siguin directament els que hi visquin en elles els qui decideixin i portin a terme les solucions als seus problemes mitjançant les Assemblees Comarcals.

Són aquests tres punts els que defineixen una determinada política de govern; els que assenyalen, per a nosaltres, un camí pera trobar solucions durables a la desigualtat econòmica i política de Catalunya, més enllà de concepcions electoralistes que només pretenen lograr una igualtat formal de representació al Parlament, saltant-se una norma bàsica de tota comunitat democràtica: és a dir, el dret de tot home i tota dona de que el seu vot valgui el mateix que el de qualsevol altre/a. Els problemes del nostre poble no es resolen creant noves fonts de desigualtat sino combatint les ja existents.

Per últim, però fonamental per a nosaltres, assenyalar quin és l'únic govern de Catalunya que creiem seria capaç de portar a terme una política com la enunciada ací. Cap dels partits que representa els interessos dels qui són a l'origen de tota desigualtat –els burgesos–, no pot aplicar una política contrària a aquests interessos, incloent els partits que es diuen nacionalistes però que tenen els seus rengles farcits de banquers,. etc. *Tan sols la unitat dels partits obrers, que s'hauria de manifestar també en el terreny electoral, un govern de la Generalitat format per PSUC i el PSC,* partits majoritaris a Catalunya, *i recolçat pels sindicats i la mobilització popular serà capaç de sentar les bases per a una solució real de les desigualtats de Catalunya* en funció dels interessos populars, i capaç de posar les condicions d'un avenç cap el socialisme, resolució definitiva de tota desigualtat.

LLUIS ZAYAS
per la LLIGA COMUNISTA
REVOLUCIONÀRIA
(QUARTA INTERNACIONAL)

DEFENSAR L'ALTERNATIVA DE LA LCR ES LLUITAR PER LA UNITAT OBRERA

COMPANY, COMPANYA,
AMIGA, AMIC:

Per la campanya electoral de la LCR necesitem el teu ajut. Pots fer d'interventor/a o d'apoderat/da a les taules electorals, o pots col.laborar amb altres feines tècniques. Si ho pots i ho vols fer posat en contacte amb nosaltres, trucant al nº. de telèfon de Barcelona 301.71.37 o passa per la nostra seu central al carrer Trafalgar 10, 2on, 2a.

Comissió Electoral de la LCR

L'Espanya Industrial... per quan?

L'Espanya Industrial ha ocupat durant molt temps un lloc destacat en la llista de les necessitats reivindicades per els veïns de Sants.

Les AA.VV. del Districte han fet vàries gestions amb l'Ajuntament i a partir d'ell amb la Caixa, per a poder comprar els terrenys. "La Caixa" s'ha desentés i no ha volgut concedir un préstec a l'Ajuntament. Aquest per altra banda, va retressant la compra tot referint-se a la seva provisionalitat, al desconeixament del tema i la manca de diners, quan en Socias, abans de dimitri, va deixar ben sentada la seva compra immediata. Les AA.VV. del Districte sabem que el Sr. Font-Altaba té en cartera uns 125 milions; la proposta que els hi fem és que serveixin per un primer pagament i que en tres mesos s'acabi de pagar.

Davant aquesta situació confusa, es va celebrar la festa reivindicativa en el mateix carrer de L'Espanya Industrial. Van assitir-hi uns 1500 veins malgrat els militants del PSC i PSUC, que en un primer moment, coherents amb la política de treva electoral van fer tot el possible per a impedir la seva celebració. En front a la pressió d'un sector de les AA.VV. i dels nostres militants, el PSUC acceptà la idea sense gran entusiasme posant limitacions pel que fa a la seva preparació i negant-se a donar explicacions als veins sobre l'estat de les negociacions, tot evitant taules rodonas, col.loquis, etc.

Nosaltres vem defensar i seguirem defensant que només camí de la participació i mobilització ciutadana per les nostres reivindicacions, només amb la pressió de les nostres pròpies forces aconseguirem que aquest o el proper Ajuntament cedeixi a les necessitats populars. Pels veins de Sants el camí és clar, no podem caure en l'argument demagògic del "no pder de l'Ajuntament, ni esperar que el nou batlle vagi a solucionar-nos els problemes. Les necessitats no esperen.

(4-2-79)
Lluís Figueras

Jornades sindicals de la LCR a Catalunya

El passat dissabte dia 3, es va realitzar la segona sessió de les Jornades Sindicals de la Lliga Comunista Revolucionària amb la participació dels quadres sindicals del partit als diferents rams i comarques de Catalunya, entre els que es trobaven representants del Metall, Construcció, Tèxtil, Arts Gràfiques, Assegurances, Banca, Sanitat, Correus, Oficines i Despatxos, Fusta, Comerç, Hosteleria, Administració Pública...

En aquestes jornades s'ha abordat principalment l'anàlisi de l'actual situació econòmica i política, les alternatives i la línia d'actuació del partit al voltant de la negociació dels convenis, la lluita contra l'atur i la crisi, posant especial ènfasi en la línia que defensarem a les properes "JORNADES SOBRE L'ATUR" que organitza la conselleria de Treball de la Generalitat. També foren abordats els actuals projectes de "llei de Negociació Col.lectiva" i "llei d'acció sindical".

Entre els asistents a les Jornades, destaquen els següents:

Metall:
Joan Montero, del Secretariat del Metall de CC.OO. de Barcelona.
Pedro Navarro, del Comitè Comarcal del Metall d'UGT de Barcelona.

Construcció:
Alfonso Nieves Cordero, de la Comissió Executiva del sindicat de construcció de CC.OO. de Barcelona.
Antonio Martínez, del Secretariat de Barcelona de la construcció d'UGT.

Textil:
Vicens Alegre, del Secretariat del sindicat textil de CC.OO.

Quimiques:
Vicencia Laguna, de Quimiques de CC.OO.

Arts Gràfiques:
Francesc Coll, del sindicat de Barcelona d'UGT i de la unió local.

Assegurances:
Carles Blanco, Secretari General d'assegurances de Catalunya de CC.OO.

Banca:
Josep Lluís Cebolla, de la Comissió Executiva de Banca de CC.OO. de Catalunya i de la CONC.

Oficines i despatxos:
Miquel Garriga, secretari general de la federació d'UGT.

Seat:
Vicens Lleida, membre de la comissió deliberadora de Seat.
Diosdado Toledano, del comité d'empresa i del Consell de Catalunya de la CONC.

Envía al c/ Trafalgar 10, 2on. 2a, BARCELONA 12, aquesta tarja:

- ☐ Vull prendre contacte amb la LCR.
- ☐ Vull rebre més informació sobre les seves activitats.
- ☐ Vull col.laborar en la difussió de la propaganda de la LCR. (1)

Nom i cognoms ....
Edad .... sexe .... professió .... sindicat ....
Carrer .... no. .... pis ....
Ciutat .... districte postal ....
Comarca .... Telèfon ....

(1) Ratlla el que t'interessi fer.

guanyar els convenis
guanyar les eleccions

Cal una jornada de Vaga General !

El decret de "topalls salarials" del govern de la UCD constitueix una agressió al poder adquisitiu dels treballadors. Endemés aquest no té cap mesura contra l'atur i, ans al contrari permet que continuin els tancaments d'empreses i s'agravi una situació que ja de per sí es dramàtica. A la vegada reedita per 1979 determinats articles del Pacte de la Moncloa que fan referència que es sóna a les empreses la possibilitat d'acomiadar al 5% de la plantilla si, a través de la pressió sindical, s'aconseguís superar els topalls en un conveni.

En les darreres setmanes estem assistint a una multiplicació de les vagues en els diferents rams i empreses. Els objectius que reclamen els treballadors som comuns: FORA EL TOPALL SALARIAL! DEFENSA DEL PODER ADQUISITIU ! MESURES EFICACES CONTRA L'ATUR! DRETS I PLENA LLIBERTAT SINDICAL !' Els treballadors som conscients de que en aquestes lluites no sols ens juguem la consecució d'unes millores econòmiques, sinó que es juga també el poder guanyar la UCD i la dreta a les properes eleccions. Res més fals i equivocat que els arguments que diuen que un augment de la conflictivitat afavoriria el vot a la dreta. Ben al contrari, un fracàs dels sindicats en els actuals convenis tindria com a resultat immdiat l'augment de l'abstenció electoral dels treballadors, amb el conseguent benefici que això suposaria per la dreta.

En aquesta situació, la negativa conscient de la direcció de CC.OO. i de la UGT a convocar cap acció general, la negativa a unificar les lluites, es d'una gravetat i irresponsabilitat total, perque porta a un bloqueig de la negociacó dels convenis i fa impossible trencar el front comú Govern-Patronal. Es francament alarmant que el PSUC i el PSC només hagin propiciat en els darrers mesos i desde la direcció dels sindicats que controlen accions generals contra el terrorisme d'ETA i recolzant l'aparell d'Estat i les mesures d'en Martín Villa (amb un gran desplegament de mitjans econòmicas i de tota mena), mentre que mantenen una oposició ferotge a la realització d'accions generals contra el més perillós dels terrorismes: l'atur, els topalls salarials, etc...

Totes les propostes d'un bon nombre de dirigents sindicals tant de CC.OO. com de la UGT en el sentit de convocar una Jornada de Vaga General a Catalunya, totes les resolucions en el mateix sentit realitzades per les diferents assemblees, com la dels delegats de la fusta el passat dia 1, han trobat l'oposició tancada de les executives de CC.OO y d'UGT de Catalunya.

La LCR denuncia aquesta politica de "treva electoral", denunciem la seva concreció amb la signatura a esquenes dels treballadors i dels afilaits de la revisió del conveni estatal de químicas fa uns dies i quen al dia 5 hi havia una Assemlea de delegats on es discuriria una possible mobilització entre els dies 8 i 10 de febrer. El matiex ha passat amb la renúncia a la revisió del 20% dels sous, que s'havia de fer aquest any en funció de la clàusula pactada al conveni anterior estatal de Papeleres, renúncia feta també a esquenes dels treballadors i afiliats als sindicats per la Comissió Paritària del conveni en la que hi són presents CC.OO. i UGT, acceptant la imposició del topall salarial del decret del govern.

La LCR fa una crida a CC.OO i UGT per que assumeixin la seva responsabilitat com a sindicats majoritaris i convoquin una JORNADA DE VAGA GENERAL que permeti trobar noves sortides als convenis. En aquest sentit les accions previstes aquests dies a la Fusta, Asseguranςes, Banca,...han de contar amb un marc de solidaritat fent confluir les accions dels diferents rams en uns mateixos dies, realitzant concentracions unitàries que suposin una resposta a la patronal.

L'acció conjunt acordada pels treballadors de Banca i d'Asseguranςes, a la que posiblement es sumin els de l'Ensenyament Privat pel proper dia 8, es una altra bona ocasió per que CC.OO. i UGT facin una crida a un dia d'atur general i una manifestació unitària pels objectius comuns a tots, contra el decret, contra l'atur, pels drets sindicals. Unir las lluites en una sola es l'unic que a permetra vèncer.

Josep Borras.

Unes candidatures d'unitat, de classe, per a vèncer.

Continuem la presentació de les candidatures de la LCR a les quatre circunscripcions de Catalunya pel Congrés dels Diputats. Raons d'espai ens obliguen a reduir considerablement les biografies dels candidats i candidates.

BARCELONA

6. **Diosdado Toledano González**, 30 anys. Membre del Consell Nacional de la CONC i de la comissió negociadora SEAT-FIAT. Serà cap de llista per la ciutat de Barcelona a les eleccions municipals.

7. **Pedro Navarro González**, 22 anys. Membre del comitè d'empresa de NUMAX i de la UGT del Metall.

8. **Joana Agudo Bataller**, 29 anys, ensenyant. Membre del Consell Nacional de la CONC i de la comissió deliberadora del conveni de l'ensenyament privat. Treballadora de l'escola TRAMUNTANA.

9. **Joan Montero Ruiz**, 30 anys. Membre del secretariat del Metall de CC.OO. Treballador de MINIWAT i membre del seu comite d'empresa.

10. **Josep Gutiérrez Alvarez**, 32 anys. Delegat de la Seguretat Social i membre de CC.OO. Col.laborador de la Coordinadora de Jubilats i Pensionistes i de l'Associació de Veïns de Pubilla Cases. Serà cap de llista per l'Hospitalet a les eleccions municipals.

11. **Miquel Puig i Vargas**, 33 anys, ensenyant. Membre del Consell Comarcal de CC.OO. del Baix Llobregat. Treballador de l'escola BARRUFET. Serà cap de llista per Sant Boi a les eleccions municipals.

12. **Antonia Macià Vicente**, 25 anys, treballadora d'arts gràfiques, membre de la vocalia dones de l'Associació de Veïns del Casc Antic i de la Coordinadora Feminista.

13. **Manuel Borrell Mas**, 45 anys, treballador de Sanitat. Membre de l'associació de veïns de Montcada-Bifurcació. Serà el cap de la llista municipal per Montcada.

14. **José Luis Cebolla**, 26 anys, treballador de Banca. Membre del Comité Federal de Catalunya de CC.OO. de Banca, director de la revista "VENCIMENT" òrgan de les CC.OO. de Banca i membre de la comissió executiva de la CONC.

15. **Montserrat Roca Roig**, 33 anys. Membre de la Associació de Veïns dels Merinals a Sabadell i de la vocalia de sanitat.

16. **Joan Boada Soler**, 18 anys. Militant de les JCR, membre de la comissió de joves de l'Unió de Sindicats de Barcelona de CC.OO.

17. **Isabel Roca Salvador**, 25 anys, treballadora del tèxtil. Membre de la Secretaria de CC.OO. de Terrassa pel treball dona i membre de l'Associació de veïns de Can Anglada.

18. **Luisa Cela García**, 20 anys, treballadora del tèxtil, acomiadada de MACON i membre de les CC.OO. Serà segona de la llista per les municipals a Santa Coloma de Gramenet.

19. **Francesc Coll Tubau**, 23 anys, militant de les JCR. Membre del Comitè local de Barcelona de la UGT i secretari de relacions sindicals del sindicat d'arts gràfiques de la UGT i de la comissió joventut del sindicat.

20. **Eva Santacreu Martínez**, 23 anys, treballadora de sanitat. membre de CC.OO. i del comitè d'empresa de la residència de Bellvitge.

21. **Bernardo Pérez Acero**, 24 anys, treballador de químiques. Membre del secretariat de la unió local de La Llagosta de CC.OO.

22. **Jordi Egea**, 29 anys, treballador de l'estalvi. Membre de les CC.OO. de Mataró i del moviment ciutadà.

23. **Vicenç Lleida Alsina**, 38 anys. Membre del secretariat de les CC.OO. de SEAT i de la deliberadoa del conveni 78-79, membre del comitè d'empresa de Zona Franca.

24. **Maria Toresano Basilio**, 19 anys, militant de les JCR a Terrassa. Membre de les CC.OO. del metall i estudiant de BUP.

25. **Anna García Sánchez**, 22 anys, treballadora d'arts gràfiques. Secretaria de formació del sindicat del ram de la UGT i de la comissió dona del Comitè de la Unió Local d'UGT.

26. **Alfonso Nieves Cordero**, 29 anys. Membre de la comissió executiva de les CC.OO. de la construcció i del comitè d'empresa de PADROS.

27. **Neus Garcia Aguado**, 25 anys, ensenyant. Membre de l'associació de veïns de la Sagrera i treballadora de l'escola PEGASO.

28. **Juli Moltó Sierra**, 25 anys. Membre de l'associació de veïns de Ciutat Badia i corresponsal de Tele/eXpres i Vallès/eXpres. Afiliat a les CC.OO. de Sabadell.

29. **Josep Castañé García**, treballador d'AEG de Terrassa i membre de la Coordinadora local de CC.OO. Serà el segon de la llista a les municipals per Terrassa.

30. **David Casas Vázquez de Novoa**, 27 anys, treballador de gràfiques, afiliat a UGT i estudiant universitari.

31. **Rafael Cruellas Zapater**, 20 anys, militant de les JCR. Membre de CC.OO. d'agències de viatges i de l'Associació de Veïns del Turó i Vilapiscina.

32. **Lluis Casanovas Riera**, 34 anys, treballador d'INERGA (Polinyà). Membre del Secretariat de la Unió Local de Sabadell de la UGT.

33. **Elias Martin Luengo**, 43 anys. Afiliat a CC.OO., membre de l'Associació de Veïns de Sants i de la Federació d'Associacions de Veïns.

Actes i mítings de la LCR.

- Dijous 8, 7,30 del vespre, TARRAGONA. BARRI DE LA FLORESTA, a la Capella del barri. Participen: Francesc Gassó i Joaquim Berenguer.
- Dijous 8, a les 8 del vespre, LA JONQUERA. Cine Societat Unió Joncareca. Participen: Frances Tubau, Joan Fradera, Rosa Blanc.
- Divendres 9, a les 9 del vespre: ROSES. Unió Fraternal S.U.F. Participen: Francesc Tubau, Fernando Allué, Roser Rius i Camps.
- Dissabte 10. BLANES
- Dissabte 10, a les 7 de la tarde, MÍTING A VILANOVA DEL CAMÍ. Col.legi Carrero Blanco. Participen **Ferran Onega Arcos**, secretari general de la Federació comarcal de l'Anoia de la construcció de CC.OO., **Mario Salas, Maite Turell i Francesc Coll** de les JCR.
- Diumenge 11, SANT BOI, inauguració del nou local de la LCR, en el que estan convidades totes les entitats populars, AA.VV. i partits obrers. **Carrer Víctor Balaguer 81** (al costat del Mercat Vell).
- Diumenge 11, 12 del migdia: REUS, sala d'actes del Centre de Lectura. Participen: Francesc Gassó, Joaquim Berenguer, Mercè Balaguer i Lluís Zayas.
- Diumenge 11, 12 del migdia, PALAFRUGELL, Centre Fraternal. Participen: Francesc Tubau, Pau Pons i Roser Rius.
- Dimecres 14, a SANT BOI, presentació publica en el nou local, del programa de la LCR a les eleccions generals i dels candidats i candidates del nostre partit a les eleccions municipals.
- Divendres 16, a les 19,30, MÍTING CENTRAL A TARRAGONA. Sala d'actes de "La Caixa", plaça Imperial Tarraco. Participen: Francesc Gassó, Joaquim Berenguer, Mercè Balaguer i Lluís Zayas.
- Dissabte 17, 7 tarda, MÍTING LCR A SANTA MARGARIDA DE MONTBUI(BARRAQUETA).Col.legi nou (N. Sra. de Gràcia), carrer Mercè, cantonada Sant Bartomeu.
- Dissabte 24, 7 del vespre, MATARÓ. Col.legi germanes Bertomeu. Avda. Perú (Rocafonda).

les dones

Cases de dona, ara !

Aquesta tribuna és nova al nostre setmanari, i volem que s'en quedi per sempre, que exposi d'una manera clara el que fan, el que pensem les dones de Catalunya que lluiten pel nostre alliberament.

La comencem pel tema de les cases de dona perque ens sembla un dels temes més importants pels que están lluitant les dones al nostre pais, als barris, als pobles... Per a nosaltres la idea fonamental d'una casa de dones és la de que a cada barri hi hagi un espai específic i suficient, controlat per les dones, que sigui un lloc important de trobada, un lloc de sortida de casa, per organitzar-nos per informar-nos, per ajuntar tots els nostres esforços perque la nostra lluita i la nostra veu s'uneixin a la de la classe treballadora i puguem avançar en la consciència de que existim, i de que no acceptem seguir sent ciutadanes de segona, i per això el primer pas és sortir de casa i trobar-nos.

Hem discutit molt al moviment, si una casa de dones és una cosa així com un centre d'informacio sexual, contracepció i avortament. A nosaltres ens sembla que aquest tema és molt important, de vegades d'una urgència desesperada per a moltes dones en un pais sense informació sexula, a un pais on la sexualitat de la dona no és consideradad, on l'avortament és prohibit, encara que moltes dones han mort per intentar-ho. Per això ens sembla que en aquest espai dona a cada barri,haurem de parlar molt d'aquest tema, pero que nosaltres també lluitem perque tot això sigui assumit per la Seguretat Social, perque a cada barri hi hagi un Centre de Salut (del futur Servei Nacional de Salut), i que aquí dins hi hagi un espai dedicat a això. I les Cases de Dona volem que siguin molt més que un consultori, encara que sigui feminista, perque els nostres problemes són molts més omplis. Es per això que les dones dels barris han demanat que l'Ajuntament en financii ara una a cada barri, no podem esperar més. De moment, i davant l'esforç de les dones, ha creat un "Centre Pilot de Planificació Familiar" gratuït que les dones aprofitarem tant com puguem però que respón més a una voluntat electoralista, davant la pressió de les dones, que no pas a primer pas de fons per posar almenys les bases materials perque la lluita de les dones avanci. Per això VOLEM ARA UNA CASA DE DONA A CADA BARRI; CONTROLADA PER LES DONES i FINANÇADA PER L'AJUNTAMENT. I també ara en plena campanya internacional per l'Avortament, les dones volem un lloc per trobar-nos. I esperem amb interès la Trobada internacional del 17 de Febrer sobre l'avortament que es fa aquí Barcelona, per fer sentir la veu i els problemes de les dones dels barris, reforçant i fent créixer el moviment de dones de Catalunya. Pero d'això en parlarem la setmana que vé. Fins ara.

Montserrat Cervera

